

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupíčkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **H. H.**, zastoupená JUDr. Michalem Paulem, advokátem se sídlem Bělehradská 572/63, Praha, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Kateřinská 32, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2023, č. j. 8 A 69/2021-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2021, č. j. UKRUK/65739/2021-2, rektor Univerzity Karlovy zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí děkana 1. lékařské fakulty žalované ze dne 18. 1. 2021. Tímto rozhodnutím ukončil děkan žalobkyni studium v magisterském studijním programu Všeobecné lékařství na 1. lékařské fakultě žalované podle § 68 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách) ve spojení s čl. 9 odst. 12 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy (dále též „studijní řád UK“), a to pro nevykonání části státní rigorózní zkoušky z pediatrie v řádném a následných dvou opravných termínech. Rozhodnutí děkana předcházela žádost žalobkyně ze dne 5. 1. 2021 o mimořádný termín pro opakování této části zkoušky. Řízení o této žádosti děkan 1. lékařské fakulty žalované zastavil pro nepřipustnost usnesením ze dne 18. 1. 2021 (dále též „usnesení děkana“). Poukázal na to, že studijní řád UK možnost mimořádného opravného termínu ve smyslu § 68 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách nepřipouští.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že se žalovaná nedopustila namítaných procesních pochybení, respektive že tato nedosahovala takové intenzity, aby založila nezákonnost jejího rozhodnutí. Nepřisvědčil ani okruhu námitek, v nichž žalobkyně dovozovala možnost žalované povolit jí mimořádný termín zkoušky. Podle zákona o vysokých školách je totiž žalovaná toliko oprávněna, nikoliv povinna, ve svém studijním a zkušebním řádu stanovit možnost povolení mimořádného termínu zkoušky. Žalovaná nepochybila, pokud tuto možnost ve studijním a zkušebním řádu neupravila. Na tom nic nezměnil zákon č. 188/2020 Sb., o zvláštních pravidlech pro vzdělávání a rozhodování na vysokých školách v roce 2020 a o posuzování doby studia pro účely dalších zákonů (dále též „zákon o zvláštních pravidlech“) ani vnitřní předpis žalované vydaný v návaznosti na vyhlášený nouzový stav (Zvláštní pravidla studia na Univerzitě Karlově, dále též „zvláštní pravidla“). Žalovaná proto postupovala správně, pokud řízení o žádosti žalobkyně o mimořádný termín zastavila pro její zjevnou nepřijatelnost. Dále městský soud konstatoval, že zvláštní pravidla umožnila děkanovi fakulty změnit podmínky pro splnění předmětu. Díky tomu postačovalo v případě pediatrie k získání zápočtu úspěšné vykonání testu předpokládajícího absolvování online výuky bez praxe. Žalobkyně neprokázala, že by výslovně žádala o doplnění výuky prezenční formou, případně o prodloužení studia. V souladu se zásadou zdrženlivosti a sebeomezení přitom není v kompetenci soudu hodnotit kvalitu a rozsah poskytované výuky, ale pouze splnění podmínek pro tento způsob jejího poskytování. Podle městského soudu z tvrzení žalobkyně ani neplyne, že by jen a pouze neabsolvování praxe bylo příčinou jejího neúspěchu u zkoušek. Také zbývající námitky neshledal městský soud důvodnými.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že žalovaná a městský soud vyložily dotčené předpisy výlučně k její tíži. Pokud žalovaná mohla v době covidu změnit pravidla, nebylo důvodu žádosti stěžovatelky nevyhovět, či jí nabídnout jiné řešení (např. opakování ročníku). Stěžovatelka hradila školné, a bylo proto povinností žalované umožnit jí vzdělávací proces v celém rozsahu, tedy včetně povinné praxe. Sama žalovaná připustila, že výuka neprobíhala v průběhu pandemie standardně a v plném rozsahu. Zvláštní pravidla umožnila děkanovi změnit podmínky splnění předmětu, tedy i státní rigorózní zkoušky. Děkan tak nebyl vázán studijním řádem UK a mohl povolit další termín zkoušky; jeho označení není rozhodující. K odmítnutí žádosti stěžovatelky došlo z formálních důvodů, bez zohlednění faktické stránky věci. Stěžovatelka souhlasí s městským soudem, že není kompetentní hodnotit kvalitu a rozsah výuky. Měl by však posoudit, zda kvalita a rozsah výuky byly poskytnuty standardně a na deklarované úrovni. Sama žalovaná přitom uvedla, že studium bylo v pandemii narušené a neposkytla výuku ve stejném rozsahu jako před ní. Jelikož nemohla splnit deklarované podmínky studia ve fázi přípravy, měla upravit podmínky pro složení zkoušky. S ohledem na omezení rozsahu výuky nelze akceptovat vypsání termínu jedné z nejobtížnějších zkoušek 5 dní po ukončení výuky. Městský soud měl provést dokazování k rozsahu poskytnuté výuky za účelem zjištění, že tento byl nedostatečný. S ohledem na provázanost znalostí nemůže stěžovatelka dokazovat, které konkrétní znalosti byly

pokračování

důvodem jejího selhání u zkoušky. Možnost distanční výuky nezbavovala žalovanou povinnosti doplnit prezenční výuku, která je nezbytná pro řádnou přípravu ke složení dané zkoušky. Absence této výuky je pochybením žalované. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry městského soudu. Považuje rozsudek za přezkoumatelný a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Dodává, že v době pandemie využila možnost distančního vzdělávání, aby zachovala výuku v co největší možné míře. Pravidla nevyložila k tíži stěžovatelky, ale zachovala rovný přístup ke všem studentům. Nebylo její povinností nabízet pro obě strany optimální řešení. Ostatně to by bylo optimální pouze pro stěžovatelku, kdežto žalovaná má zájem, aby absolventi měli komplexní znalosti, a nemůže proto snižovat nároky. Žalovaná rozporuje, že by se stěžovatelkou fakticky uzavřela jakoukoliv smlouvu. Poplatková povinnost jí vznikla v důsledku překročení standardní doby studia, k čemuž došlo již v roce 2019. Dále žalovaná zdůrazňuje, že stěžovatelce bylo ukončeno studium pro nesplnění části státní rigorózní zkoušky ani ve druhém opravném termínu. Polemika o zápočtech a podmínkách zkoušek proto není relevantní. Stejně tak je bezpředmětná námitka týkající se žádosti o další termín, neboť městský soud žalobu stěžovatelky v této věci odmítl usnesením ze dne 24. 4. 2023 č. j. 8 A 68/2021-54, a ona nepodala kasační stížnost. Ke kvalitě a rozsahu výuky žalovaná uvedla, že narušení výuky v době pandemie postihlo všechny studenty a naprostá většina tuto situaci zvládla. Žalovaná v dané situaci poskytla maximálně plnohodnotnou výuku tak, jak jí to umožňoval zákon o zvláštních pravidlech a navazující zvláštní pravidla. Příprava na zkoušku není pouze odpovědností vysoké školy. Je zde nezbytná součinnost studentů, kteří se musí aktivně připravovat sami.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Mezi stranami není sporu o tom, že stěžovatelka konala v akademickém roce 2019/2020 státní rigorózní zkoušku z pediatrie v řádném termínu dne 10. 6. 2020 s výsledkem „neprospěla“, v prvním opravném termínu dne 12. 8. 2020 s výsledkem „neprospěla“ a ve druhém opravném termínu dne 21. 12. 2020 taktéž s výsledkem „neprospěla“. Ve zbylých částech státní rigorózní zkoušky byla úspěšná (tři části složila v řádném termínu a další dvě v prvním a druhém opravném termínu). Dne 2. 1. 2021 požádala, aby jí bylo umožněno opakovat státní rigorózní zkoušku z pediatrie. Děkan 1. lékařské fakulty řízení o této žádosti zastavil pro nepřipustnost s odkazem na to, že studijní řád UK nepřipouští možnost povolení mimořádného opravného termínu zkoušky ve smyslu § 68 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách. Stěžovatelka podala proti unesení děkana odvolání, které zamítl rektor žalované. Proti tomuto rozhodnutí podala následně žalobu k městskému soudu, který ji odmítl usnesením ze dne 24. 4. 2023, č. j. 8 A 68/2021-54.

Městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o žádosti o povolení mimořádného opravného termínu zkoušky není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť samo o sobě není způsobilé zasáhnout do práv stěžovatelky; to je až rozhodnutí o ukončení studia.

[8] Stěžovatelka nezpochybňuje, že státní rigorózní zkoušku z pediatrie nesložila, čímž došlo k naplnění předpokladů pro ukončení jejího studia dle § 68 odst. 1 písm. g) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Svými námitkami směřuje proti tomu, že žalovaná (i) věcně nerozhodovala o povolení dalšího opravného termínu pro vykonání zkoušky, ačkoliv jí to právní předpisy umožňovaly a (ii) neposkytla jí výuku v dostatečném rozsahu (zejména praktickou stáž) s ohledem na narušení studia pandemií koronaviru. Nebrojí tedy proti rozhodnutí o ukončení studia jako takovému, nýbrž napadá okolnosti, za nichž se do situace, kdy nebyla schopna splnit své povinnosti, dostala.

[9] Nejvyšší správní soud předepisuje, že nelze přisvědčit názoru žalované o bezpředmětnosti otázky poskytnutí dalšího opravného termínu pro vykonání zkoušky pro nyní posuzovanou věc. Ačkoliv stěžovatelka napadla rozhodnutí žalované ve věci žádosti o další opravný termín samostatnou žalobou, a nepodala kasační stížnost proti usnesení městského soudu, kterým byla její žaloba odmítnuta, nebránila tato skutečnost stěžovateli vznést námitky proti příslušnému rozhodnutí žalované v nynějším řízení. Městský soud vycházel správně z toho, že rozhodnutí o žádosti o poskytnutí dalšího termínu zkoušky není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, neboť se jedná o podkladový úkon správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Toto rozhodnutí totiž není samo o sobě způsobilé zasáhnout do práv jeho adresáta. Do právního postavení stěžovatelky přímo negativně zasahuje právě až na ně navazující rozhodnutí o ukončení jejího studia, které je podrobno soudní kontrole. Přiměřeně lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu, v nichž se zabýval povahou rozhodnutí rektora o žádosti o udělení výjimky ze studijního a zkušebního řádu (ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012-114), rozhodnutí o žádosti o udělení dalšího termínu zápočtu (ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 As 52/2017-24), nebo rozhodnutí o žádosti o opakování zkoušky z povinného předmětu (ze dne 5. 9. 2016, č. j. 7 As 109/2016-99). Takové podkladové akty jsou správní soudy oprávněny posuzovat až v rámci přezkumu rozhodnutí konečného, zde rozhodnutí o ukončení studia stěžovatelky.

[10] Současně podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že orgány vysoké školy ani správní soudy nejsou oprávněny přezkoumávat klasifikaci státní zkoušky; jejich přezkum se má omezit toliko na zkoumání toho, zda zkouška proběhla v souladu se zákonem o vysokých školách a s vnitřními předpisy vysoké školy, tedy, zda byl ze strany vysoké školy zajištěn „řádný proces“ (rozsudky ze dne 17. 12. 2009, č. j. 9 As 1/2009-141, ze dne 15. 12. 2011, č. j. 9 As 66/2011-62, ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 52/2012-114, č. 2974/2014 Sb. NSS, ze dne 6. 3. 2019, č. j. 6 As 251/2018-42, nebo ze dne 27. 5. 2014, č. j. 8 As 52/2013-69).

[11] Právo na „řádný proces“ v nynější věci vyplývá především z § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách, podle něhož má *student právo konat zkoušky za podmínek stanovených studijním programem nebo studijním a zkušebním řádem*. Pro úspěch ve věci je tedy nezbytné tvrdit a prokázat konkrétní porušení vnitřního předpisu vysoké školy nebo

pokračování

zákona o vysokých školách, kterého se zkoušející, resp. vysoká škola v souvislosti s inkriminovanou zkouškou měli dopustit.

[12] Stěžovatelka dovozuje porušení práva na „řádný proces“ především z toho, že žalovaná neposoudila věcně její žádost o povolení dalšího opravného termínu pro vykonání státní rigorózní zkoušky z pediatrie a řízení o ní pro nepřipustnost podání zastavila. Podle stěžovatelky žalovaná i městský soud nesprávně vycházely z toho, že právní úprava žalované neumožňovala povolit stěžovateli další (mimořádný) opravný termín zkoušky.

[13] Podle § 68 odst. 1 písm. a) zákona o vysokých školách *vysoká škola rozhoduje o právech a povinnostech studenta ve věci povolení mimořádného opravného termínu zkoušky, pokud takovou možnost připouští studijní a zkušební řád.*

[14] Podle čl. 9 odst. 12 studijního řádu UK *řádný a dva opravné termíny konání státní zkoušky, resp. každé její části, stanoví děkan. (...) Nevykoná-li student státní zkoušku ani ve druhém opravném termínu, nesplnil požadavek stanovený tímto řádem a studium mu bude ukončeno.*

[15] Ze zákona o vysokých školách plyne, že podmínky pro konání zkoušek stanoví studijní a zkušební řád, který je vnitřním předpisem vysoké školy [§ 17 odst. 1 písm. f) zákona o vysokých školách] schvalovaným akademickým senátem [§ 9 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách] jako samosprávným zastupitelským akademickým orgánem. Studijní řád UK připouští v případě státní rigorózní zkoušky v čl. 9 odst. 12 výslovně pouze celkem tři termíny jejího konání (jeden řádný a dva opravné) s tím, že při jejím nevykonání ani ve druhém opravném termínu student nesplnil požadavek stanovený tímto řádem a studium mu bude ukončeno. Možnost jakéhokoliv mimořádného (ve smyslu dalšího) opravného termínu v případě státní rigorózní zkoušky studijní řád UK neupravuje. V případě ostatních zkoušek jakožto jedné z forem kontroly úspěšného absolvování předmětu pak studijní řád UK v čl. 8 odst. 14 výslovně stanoví, že student může konat zkoušku nejvýše třikrát, tj. má právo na dva opravné termíny a mimořádný opravný termín se nepřipouští.

[16] Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že studijní řád UK neobsahuje možnost podat žádost o mimořádný opravný termín státní rigorózní zkoušky nad rámec jednoho řádného a dvou opravných termínů. Studijní řád UK takovou možnost u zkoušky dokonce výslovně nepřipouští. Nevykonala-li tedy stěžovatelka danou část státní rigorózní zkoušky ve druhém opravném termínu, nemohl jí děkan umožnit její opětovné vykonání v novém termínu, jak se toho stěžovatelka domáhala. Studijní řád UK neumožňoval řešit nastalou situaci jinak než ukončením studia. Tento závěr má přitom plnou oporu v právní úpravě zákona o vysokých školách, který v souladu s respektováním autonomie vysokých škol, resp. ochrany výkonu jejich zákonem garantované samosprávy při rozhodování ve věcech studia a studentů, přenechává konkrétní úpravu práva studenta konat zkoušky vnitřnímu předpisu vysoké školy.

[17] Souhlasit je nutné i s navazujícím závěrem městského soudu, že povolit opětovné (mimořádné) vykonání dané části státní rigorózní zkoušky v novém termínu nebylo možné ani s odkazem na zákon o zvláštních pravidlech a na navazující zvláštní pravidla vydaná

žalovanou pro akademický rok 2019/2020 s ohledem na vyhlášený nouzový stav. Ve vztahu ke státním závěrečným zkouškám uvedený zákon vysokým školám toliko umožnil využít distanční způsoby komunikace a stanovil pravidla pro skládání státních zkoušek tímto způsobem (§ 5 zákona). Vedle toho umožnil vysokým školám využívat při výuce, zkoušení a ověřování znalostí v průběhu studia nástroje distančního vzdělávání (§ 6 zákona). V návaznosti na to vydala žalovaná zvláštní pravidla, v nichž umožnila děkanovi rozhodovat o zavedení distančních kontrol studia studijního předmětu a o umožnění uskutečnění státní zkoušky distanční formou (čl. 3 odst. 1 a 2), stanovit *pravidla pro průběh kontroly* studia předmětu nebo státní zkoušky v nezbytném rozsahu odlišně od postupu stanoveného vnitřním předpisem fakulty (čl. 3 odst. 5) a povolit garantovi předmětu změnu podmínek splnění předmětu odlišně od podmínek stanovených podle čl. 8 odst. 4 a čl. 8 odst. 8 studijního řádu UK (čl. 3 odst. 6).

[18] Zákon o zvláštních pravidlech ani samotná zvláštní pravidla tedy nijak nezasáhly do počtu termínů státních zkoušek. Oprávnění děkana vyplývající ze zvláštních pravidel se jasně omezuje na povolení změny podmínek splnění samotného předmětu, či užívání nástrojů distančního vzdělávání. Článek 3 odst. 5 zvláštních pravidel, na něž v této souvislosti stěžovatelka odkazuje, zřetelně upravuje pouze možnost děkana povolit změnu podmínek splnění *studijního předmětu*, tedy kontroly studia předmětu nebo předpokladů pro konání zkoušky z daného předmětu. Nijak se netýká formy kontroly studia v podobě státní zkoušky, kterou upravuje čl. 9 studijního řádu UK (čl. 3 odst. 5 zvláštních pravidel výslovně umožňuje odchýlení se pouze od podmínek upravených v čl. 8 odst. 4 a 8 studijního řádu UK). Ani náznakem nezahrnuje možnost povolit další opravný termín jakékoliv zkoušky, či snad opakování celého ročníku, nad rámec studijního řádu UK. Je tak zcela irrelevantní, jak stěžovatelka či žalovaná označily další termín, o jehož povolení (nad rámec dvou opravných) stěžovatelka svou žádostí usilovala. Za situace, kdy vyčerpala všechny termíny pro vykonání státní zkoušky z pediatrie přípustné podle studijního řádu UK, nemohla na jejím postavení nic změnit ani zvláštní pravidla pro akademický rok 2019/2020.

[19] Irrelevantní je taktéž skutečnost, že stěžovatelku stíhala poplatková povinnost za studium. Ta jí vznikla z důvodu překročení standardní doby studia navýšené o jeden rok. Na počet termínů státní závěrečné zkoušky nemá tato skutečnost žádný vliv.

[20] V další části kasační stížnosti stěžovatelka městskému soudu vytýká, že se nevypořádal dostatečně s otázkou omezení rozsahu poskytnuté výuky. Pochybení žalované mělo konkrétně spočívat v upuštění od požadavku absolvování praktické stáže jakožto jednoho z předpokladů pro konání části státní zkoušky z pediatrie podle studijního plánu. Žalovaná od tohoto požadavku upustila v důsledku pandemie a nově stanovila, že předpokladem pro získání zápočtu je úspěšné složení testu předpokládajícího absolvování online výuky. Stěžovatelka úspěšně složila zápočtový test z pediatrie dne 5. 6. 2020. Tímto tedy splnila podmínky pro konání státní rigorózní zkoušky. Stěžovatelka dovozuje, že omezení podmínek výuky spočívající ve vynechání praktické stáže mělo mít za následek adekvátní úpravu podmínek pro přípravu a složení zkoušky. Městský soud měl trvat na tom, aby žalovaná výuku ve vztahu k stěžovatelce řádně doplnila.

[21] Tento okruh námitek nicméně svou podstatou přesahuje možnosti přezkumu ze strany správních soudů. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 As 1/2009-141:

pokračování

„Princip přezkumu (státních) zkoušek na vysoké škole nespočívá a ani spočívat nemůže v přezkumu vědomostí uplatněných studentem při výkonu zkoušky a přezkumu tomu odpovídajícího ohodnocení ze strany zkoušejícího, nýbrž v přezkumu zákonnosti těch postupů, které lze ve smyslu shora uvedeného podřadit pod výkon státní správy.“ Stěžovatelka se však nedovolává přezkumu zákonnosti těch postupů, které lze ve smyslu shora uvedeného podřadit pod výkon státní správy, nýbrž zpochybňuje kvalitu a dostatečnost výuky, kterou jí žalovaná podle svého studijního programu (a jeho eventuálních změn) poskytla. Jak již ovšem bylo uvedeno výše, k závěru o porušení práva na „řádný proces“ ve smyslu § 62 odst. 1 písm. d) zákona o vysokých školách lze dospět pouze tehdy, pokud student tvrdí a prokazuje konkrétní porušení vnitřního předpisu vysoké školy (zde studijního řádu UK nebo studijního programu) nebo zákona o vysokých školách, kterého se zkoušející, resp. vysoká škola, měli dopustit. Stěžovatelka však žádné takové porušení nenamítá.

[22] Stěžovatelka totiž žalované ve své podstatě nevytýká porušení podmínek „řádného procesu“ konání státních rigorózních zkoušek, nýbrž to, že jí v důsledku nutné úpravy studijního programu (změny podmínek splnění předmětu v souladu se zvláštními pravidly), vyvolané objektivní okolností v podobě koronavirové pandemie, chyběly znalosti či zkušenosti jinak získané z výuky, resp. z její praktické části. Městský soud a ani Nejvyšší správní soud nicméně nemohou hodnotit dostatečnost výuky, respektive pedagogické činnosti žalované v různých formách studia (prezenční, distanční, praktická) ve smyslu její schopnosti předat jednotlivým studentům znalosti, zkušenosti a vědomosti, stejně jako nemohou hodnotit znalosti stěžovatelky získané při studiu či potřebné pro úspěšné absolvování státní rigorózní zkoušky z pediatrie. Posouzení, zda stěžovatelka dosáhla požadované úrovně vzdělání, bylo plně v kompetenci řádně ustavené komise, která znalosti stěžovatelky hodnotila. Navíc se jedná o pouhé subjektivní přesvědčení stěžovatelky, že rozhodnou příčinou nedostatku jejích znalostí u zkoušky bylo nahrazení prezenční výuky distanční formou, respektive upuštění od praktické výuky u lůžka kvůli epidemické situaci. Dosažení určité úrovně vzdělání je, zvláště u vysokoškolského vzdělání, jakožto nejvyšší formy vzdělání, nicméně podmíněno řadou faktorů, včetně vědomostí studenta, které jsou výslednicí nejen pedagogické činnosti vysoké školy, ale i jeho předchozí přípravy. Přednosta Kliniky pediatrie a dědičných poruch metabolismu přitom ve vyjádření k odvolání stěžovatelky upozornil na to, že v rozhodné době (20. 4. – 5. 6. 2020) byla výuka zajištěna distančně prezentovanými přednáškami, které byly k dispozici na e-learningovém portálu univerzity, dále měli studenti k dispozici online konzultační hodiny s hlavními examinátoři a prezenčně se jim věnoval v malých skupinách po mnoho hodin prof. Z. v předstátnicových seminářích. Jakkoliv by v obecné rovině mohla praktická výuka jistě přispět k prohloubení znalostí stěžovatelky, nelze automaticky usuzovat na to, že právě a pouze její absence (při zachování jiných forem výuky) musela nutně stěžovatelku připravit o znalosti nezbytné pro následný úspěch u zkoušky; stěžovatelka ostatně ani netvrdila, že by od ní byly při zkoušce požadovány praktické znalosti. Městský soud proto nepochybil, pokud nevedl dokazování ohledně toho, zda stěžovatelka mohla na základě výuky poskytované žalovanou nabýt dostatečné znalosti a vědomosti pro následné složení zkoušky z pediatrie. Už vůbec pak nebylo jeho úlohou zkoumat, zda takto formovaná výuka byla dostatečná pro následnou praxi absolventů. Tyto námitky směřují k hodnocení vědomostí stěžovatelky, a nejedná se proto o otázku, kterou by bylo lze podrobit soudnímu přezkumu.

[23] Co se týče poukazu městského soudu na rozpis akademického roku s termíny zkoušek, reagoval tímto na námitku stěžovatelky stran nezveřejňování termínu opravných zkoušek v souladu se studijním řádem UK.

[24] V nyní souzené věci tak nebylo prokázáno porušení zákona o vysokých školách ani vnitřních předpisů, a kromě subjektivního přesvědčení o opaku stěžovatelka žádné konkrétní skutečnosti, které by toto prokazovaly, neuvedla ani nedoložila. Přestože má Nejvyšší správní soud pochopení pro zklamání, které stěžovatelka nepochybně musela pocítit, když její mnoholeté studium na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy nebylo zdárně ukončeno, nelze než konstatovat, že rozhodnutí o ukončení studia dle § 68 odst. 1 písm. g) a § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách pro nesplnění studijních povinností ve smyslu čl. 9 odst. 12 studijního řádu UK bylo v souladu se zákonem.

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud řádně odůvodnil své závěry a zdejší soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje, aby neopakoval již jednou vyřčené. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2024

Lenka Krupíčková
předsedkyně senátu